

VIII kadencja

KANCELARIA SEJMU

Biuro Komisji Sejmowych

PEŁNY ZAPIS PRZEBIEGU POSIEDZENIA

■ KOMISJI DO SPRAW PETYCJI

(NR 176)

z dnia 12 marca 2019 r.

Pełny zapis przebiegu posiedzenia

Komisji do Spraw Petycji (nr 176)

12 marca 2019 r.

Komisja do Spraw Petycji, obradująca pod przewodnictwem posła **Sławomira Piechoty (PO-KO)**, przewodniczącego Komisji, rozpatrzyła:

- odpowiedź ministra rodziny, pracy i polityki społecznej na dezyderat nr 129 w sprawie dofinansowania kosztów pobytu osoby niepełnosprawnej w warsztatach terapii zajęciowej – kontynuacja;**
- petycję w sprawie zmiany ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o systemie monitorowania drogowego i kolejowego przewozu towarów (Dz.U. z 2018 r. poz. 2332 ze zm.) w zakresie wysokości kar pieniężnych za naruszenie przepisów ustawy (BKSP-145-460/18);**
- petycję w sprawie zmiany ustawy z dnia 22 listopada 2018 r. o dokumentach publicznych (Dz.U. z 2019 r. poz. 53) w zakresie wprowadzenia obowiązku umieszczania na wzorach dokumentów publicznych godła Rzeczypospolitej Polskiej albo wizerunku orła ustalonego dla godła Rzeczypospolitej Polskiej (BKSP-145-465/18);**
- petycję w sprawie zmiany ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz.U. z 2018 r. poz. 1454 ze zm.) w zakresie zwolnienia właścicieli nieruchomości z obowiązku uprzątnięcia błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń z chodników położonych wzdłuż nieruchomości oraz obciążenia nim zarządcy drogi lub właściciela nieruchomości, na której znajduje się chodnik (BKSP-145-466/18);**
- petycję w sprawie zmiany art. 57b § 6 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. z 2019 r. poz. 52 ze zm.) w zakresie aktualizacji odesłania do ustawy o Sądzie Najwyższym (BKSP-145-471/18);**
- petycję w sprawie zmiany art. 42 § 1, art. 43 § 1 i 3 oraz art. 110 § 2 ustawy z dnia 14 lutego 1991 r. – Prawo o notariacie (Dz.U. z 2017 r. poz. 2291 ze zm.) w zakresie zastąpienia odwołania do sądów wojewódzkich odwołaniem do sądów okręgowych (BKSP-145-472/18);**
- projekty dezyderatów w sprawie:**
 - nowelizacji ustawy o radcach prawnych oraz ustawy – Prawo o adwokaturze,**
 - nowelizacji ustawy o rozwiązywaniu sporów zbiorowych,**
 - zmiany ustawy o opłacie skarbowej,**
 - przepisów regulujących przekraczanie drogi na przejściu dla pieszych.**

W posiedzeniu udział wzięli: **Piotr Walczak** podsekretarz stanu w Ministerstwie Finansów wraz ze współpracownikami, **Katarzyna Anzorge-Kicińska** dyrektor Departamentu Spraw Obywatelskich w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji, **Eliza Chojnicka** zastępca dyrektora Departamentu Mieszkalnictwa w Ministerstwie Inwestycji i Rozwoju wraz ze współpracownikami, **Agnieszka Krupa** zastępca dyrektora Departamentu Dróg Publicznych w Ministerstwie Infrastruktury wraz ze współpracownikami, **Małgorzata Paprota** zastępca dyrektora Biura Pełnomocnika Rządu do Spraw Osób Niepełnosprawnych w Ministerstwie Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej wraz ze współpracownikami.

W posiedzeniu udział wzięli pracownicy Kancelarii Sejmu: **Małgorzata Nowak**, **Kamil Micał** – z sekretariatu Komisji w Biurze Komisji Sejmowych oraz **Tomasz Kuszlejko** – asystent przewodniczącego Komisji.

Przewodniczący poseł Sławomir Piechota (PO-KO):

Szanowni państwo, otwieram posiedzenie Komisji do Spraw Petycji. Stwierdzam, że posiadamy kworum, wymagane, zgodnie z regulaminem Sejmu, do prawidłowego prowadzenia obrad i skutecznego podejmowania decyzji. W projekcie porządku posiedzenia mamy następujące sprawy: w pkt 1 – rozpatrzenie odpowiedzi ministra rodziny, pracy i polityki społecznej na dezyderat nr 129 w sprawie dofinansowania kosztów pobytu osoby niepełnosprawnej w warsztatach terapii zajęciowej; w pkt 2 – rozpatrzenie petycji w sprawie zmiany ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o systemie monitorowania drogowego i kolejowego przewozu towarów w zakresie wysokości kar pieniężnych za naruszenie przepisów ustawy; w pkt 3 – rozpatrzenie petycji w sprawie zmiany ustawy z dnia 22 listopada 2018 r. o dokumentach publicznych w zakresie wprowadzenia obowiązku umieszczania na wzorach dokumentów publicznych godła Rzeczypospolitej Polskiej albo wizerunku orła ustalonego dla godła Rzeczypospolitej Polskiej; w pkt 4 – rozpatrzenie petycji w sprawie zmiany ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach w zakresie zwolnienia właścicieli nieruchomości z obowiązku uprzątnięcia błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń z chodników położonych wzdłuż nieruchomości oraz obciążenia nim zarządcy drogi lub właściciela nieruchomości, na której znajduje się chodnik; w pkt 5 – rozpatrzenie petycji w sprawie zmiany art. 57b § 6 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych w zakresie aktualizacji odesłania do ustawy o Sądzie Najwyższym; w pkt 6 – rozpatrzenie petycji w sprawie zmiany art. 42 § 1, art. 43 § 1 i 3 oraz art. 110 § 2 ustawy z dnia 14 lutego 1991 r. – Prawo o notariacie w zakresie zastąpienia odwołania do sądów wojewódzkich odwołaniem do sądów okręgowych; w pkt 7 – rozpatrzenie projektów dezyderatów w sprawach: nowelizacji ustawy o radcach prawnych oraz ustawy – Prawo o adwokaturze; nowelizacji ustawy o rozwiązywaniu sporów zbiorowych; zmiany ustawy o opłacie skarbowej; przepisów regulujących przekraczanie drogi na przejściu dla pieszych.

Czy są uwagi do porządku posiedzenia? Nie słyszę. Uznaję, że porządek posiedzenia został przyjęty. Przystępujemy do jego realizacji. Bardzo proszę przedstawicieli ministra rodziny, pracy i polityki społecznej o przedstawienie odpowiedzi na dezyderat nr 129 w sprawie dofinansowania kosztów pobytu osoby niepełnosprawnej w warsztatach terapii zajęciowej.

Zastępca dyrektora Biura Pełnomocnika Rządu do Spraw Osób Niepełnosprawnych w Ministerstwie Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej Małgorzata Paprota:

Dzień dobry, panie przewodniczący. Małgorzata Paprota, Biuro Pełnomocnika Rządu. Odpowiadając na dezyderat Komisji w sprawie dofinansowania kosztów pobytu osoby niepełnosprawnej w warsztatach terapii zajęciowej, chcemy wyjaśnić problem za małej kwoty dofinansowania do WTS. Od 2003 r. kwota dofinansowania nie była zmieniana, dopiero w roku 2015 nastąpiło zwiększenie dofinansowania. W 2018 r. mieliśmy kwotę 16 596 zł, czyli o 1200 zł większą niż dotychczas. Obecnie w 2019 r. kwota dofinansowania do kosztów warsztatów terapii zajęciowej wynosi 17 796 zł, a w przyszłym roku planujemy sumę 18 996 zł, czyli wzrost dofinansowania o kolejne 1200 zł. Chcę nadmienić, że liczba WTS zwiększa się, aczkolwiek nie jest to wzrost stabilny w stosunku do poprzednich lat. Na koniec roku 2018 było 716 warsztatów terapii zajęciowych,

a w 2017 r. – 715. Jeżeli chodzi o założenia dofinansowania kosztów, wiemy, że liczba uczestników WTS może się zwiększać. Przewidujemy, że liczba może wynieść około 500 osób. Jak państwo mają zapiane w odpowiedzi, w 2021 r. planowane są wzrosty wydatków na tę formę wsparcia, około 4 mln zł. Chcę również powiedzieć, że warsztaty terapii zajęciowej są nie tylko dofinansowywane ze środków Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych, ale część wydatków jest pokrywana ze środków samorządu powiatowego lub innych źródeł w wysokości 10%. Ewentualnie warsztaty mogą starać się o inne zewnętrzne środki, np. z jednostek samorządu terytorialnego lub innych podmiotów.

Jeżeli chodzi o faktyczne koszty pobytu jednej osoby w warsztacie terapii zajęciowej, o co państwo pytali, jest to dla nas trudne do ustalenia ze względu na różną liczbę uczestników. Są warsztaty w liczbie 30, 50 osób, więc trudno ustalić i podać konkretną kwotę kosztów osobowych. Niemniej jednak wiemy, że z roku na rok potrzeby zmieniają się w związku ze wzrostem różnych kosztów – wynagrodzeń, prowadzenia i utrzymania warsztatu. Wiemy, że istnieje potrzebna dofinansowania. Dziękuję.

Przewodniczący poseł Sławomir Piechota (PO-KO):

Dziękuję. Petycję referował pan poseł Jacek Świat. Bardzo proszę o pana stanowisko.

Poseł Jacek Świat (PiS):

Szanowni państwo, powiem słowo o petycji. Mamy problem z faktem, że autorzy petycji postulują ustawowe zagwarantowanie corocznej waloryzacji dopłat do działania WTZ. Aby waloryzować, musi być określona bazowa kwota. Tutaj mamy podstawowy problem, ponieważ, jak usłyszeliśmy z wypowiedzi przedstawicielki ministerstwa, trudno jest ustalić precyzyjnie, jaka powinna być bazowa kwota, jaki jest koszt jednego uczestnika warsztatu. Jest to uzależnione od wielkości warsztatu, regionu, miejscowości. Wiąże się to z kosztami pracy. To jest pierwszy problem.

Drugi problem – trudno oczekiwać, żeby nasza Komisja składała zobowiązania dotyczące finansów lub budżetu. To nie należy do naszych kompetencji. Niemniej jednak, w tej sytuacji oczekivalibyśmy od Ministerstwa Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej precyzyjnej odpowiedzi, jak uporać się z realnym problemem? W codziennej pracy poselskiej spotykamy się ze zgłoszeniami, że działalność warsztatów jest zagrożona z powodów finansowych. Odpowiedź, którą otrzymaliśmy, ma jedną istotną słabość – zapowiada podjęcie działań w ramach programu „Aktywni niepełnosprawni – narzędzia wsparcia samodzielności osób niepełnosprawnych”. Chcę wiedzieć, kiedy ten program zostanie wdrożony i kiedy wynikną z niego konkluzje? Być może zostanie określony średni koszt utrzymania jednego uczestnika warsztatów. Być może okaże się, że coroczna waloryzacja nie będzie potrzebna, a może w ramach tego projektu zostanie zaproponowana waloryzacja? Jednym słowem, postęp prac przy tym programie, działaniach analitycznych, reformatorskich jest tutaj kluczową sprawą. Brakuje tej informacji. Nie ma informacji, jak bardzo zaawansowany jest ten program, jaka będzie przyszłość warsztatów. Jak długo uczestnicy warsztatów będą musieli czekać na rozwiązanie istotnych problemów finansowych? Proszę potraktować to jako moje dodatkowe pytania.

Przewodniczący poseł Sławomir Piechota (PO-KO):

Dziękuję. Kto z państwa chce jeszcze zabrać głos w tej sprawie? Dołączę swoje uwagi. Chcę dopytać, na ile będą również wykorzystane środki z Solidarnościowego Funduszu Wsparcia Osób Niepełnosprawnych na dofinansowanie WTS? Tam ma być zgromadzone ponad 1,6 mld zł, przy czym znaczna część środków będzie pochodzić z Funduszu Pracy. Zatem to powinny być środki służące do aktywizacji zawodowej osób niepełnosprawnych. Jak postulowaliśmy w pracach nad ustawą o Solidarnościowym Funduszu Wsparcia Osób Niepełnosprawnych, wydaje się oczywiste, że powinny być powiązane ze środkami Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych. Istota przeznaczenia, celu jest bardzo zbliżona. Zatem, na ile te środki mogłyby służyć systemowemu uregulowaniu? Jak mówił pan poseł Świat, myślę, że dobrze byłoby nawet dzisiaj, panie pośle, nie przesądzać wysokości kwoty, wprowadzić mechanizm systemowy, który dawałby warsztatom jasną perspektywę. Rzeczywiście, jeśli zmienia się otoczenie, wpływa to w bardzo konkretny sposób na sytuację w WTS. Słyszymy, że wiele ludzi, szczególnie potrzebnych

dla funkcjonowania warsztatów, ze specjalistycznej kadry, nie jest w stanie utrzymać się za wynagrodzenia, które oferują warsztaty terapii zajęciowej. Ludzie ci, potrzebując minimum bezpieczeństwa dla siebie i swoich rodzin, muszą szukać innej pracy. Z tego powodu warsztaty tracą osoby z dużym doświadczeniem i wysokimi kwalifikacjami. Jak przeciwdziałać takiej sekwencji zdarzeń? Czy warsztatom można zapewnić stabilne funkcjonowanie, chociażby przez odniesienie, że dofinansowanie na jednego uczestnika będzie powiązane np. z minimalnym krajowym wynagrodzeniem i będzie korygowane odpowiednio do zmiany minimalnego wynagrodzenia? Jest ono określone urzędowo. Nie jest to tylko wypadkowa sytuacji na rynku pracy, ale decyzja podejmowana w określonym trybie, a następnie publikowana. Proszę o rozważenie.

Nie słyszę więcej zgłoszeń. Czy pani dyrektor może odnieść się do wypowiedzi?

Zastępca dyrektora w MRPiPS Małgorzata Paprota:

Panie przewodniczący, panie pośle, oczywiście przyznaję rację, że kwoty dofinansowań obecnie zabezpieczają sytuację warsztatów terapii zajęciowej. Wiemy, że w 2020 r. kwota będzie wynosiła o 1200 zł więcej niż w tym roku, czyli 18 996 zł do każdego uczestnika WTS. Wiemy również, że w zależności od miejsca umieszczenia warsztatu na terenie gminy, powiatu, sytuacja finansowa jest lepsza lub gorsza. Wiemy także, że istnieje forma wsparcia kosztu uczestnictwa jednej osoby w warsztacie, poprzez dofinansowanie nie tylko z powiatu, ale także innych źródeł. Jeżeli chodzi o Program Operacyjny Wiedza Edukacja Rozwój 2014–2020, w tym momencie jesteśmy na etapie wybierania partnerów do tworzenia tego projektu. Będzie on realizowany do 2021 r. i zakłada wsparcie i asystenturę dla osób z niepełnosprawnością przebywających w WTS. Wiemy, że w warsztatach niewiele osób jest aktywizowanych zawodowo i przechodzi do zakładów aktywności zawodowej lub na otwarty rynek pracy. Cały czas jest problem w przepływie systemowym, czyli: od WTZ, poprzez ZAZ, na otwarty rynek pracy. Chcemy wypracować to narzędzie aktywizacji, przetestować z partnerami, którzy już przeszli ocenę merytoryczną i będą wybierani do dalszej realizacji pilotażu. Jeżeli chodzi o Solidarnościowy Fundusz Wsparcia Osób Niepełnosprawnych, powinny być tutaj także ujęte osoby przebywające w WTS. Ten program powinien również aktywizować te osoby. Zakładamy, że za moment powstaną programy, które będą dawały możliwość uczestnictwa i aktywizacji osób przebywających w WTS. Będzie to asystent osoby niepełnosprawnej, czyli tzw. asystentura, ale osoby przebywające w WTS będą mogły skorzystać również z innych form oferowanych przez ten fundusz.

Przewodniczący poseł Sławomir Piechota (PO-KO):

Dziękuję pani dyrektor. Panie pośle, proszę o konkluzję i rekomendację. Czy odpowiedź jest wystarczająca, czy występujemy o uzupełnienie?

Poseł Jacek Świat (PiS):

Jestem skłonny poprosić o uzupełnienie odpowiedzi na dezyderat, z ujęciem następujących spraw: po pierwsze, czy obecnie jest oszacowana średnia lub widełki dotyczące kwoty utrzymania jednej osoby w WTS? Po drugie, czy jest mapa drogowa dotycząca dojścia do finansowania na wymaganym poziomie? Po trzecie, kwestia wdrażania programu operacyjnego, o czym już pani częściowo powiedziała. Po czwarte, nie dostaliśmy precyzyjnej odpowiedzi na temat Solidarnościowego Funduszu Wsparcia Osób Niepełnosprawnych, o co pytał pan przewodniczący. Postuluję poprosić o uzupełnienie odpowiedzi, z uwzględnieniem powyższych punktów.

Przewodniczący poseł Sławomir Piechota (PO-KO):

Dziękuję. Zatem jest rekomendacja, aby uznać odpowiedź za niewystarczającą i wystąpić o jej uzupełnienie. Czy są uwagi do takiej rekomendacji? Nie słyszę. Zatem uznaję, że Komisja podjęła decyzję o uzupełnienie odpowiedzi na dezyderat. Dziękuję.

Przechodzimy do kolejnego punktu. Bardzo proszę pana przewodniczącego Grzegorza Raniewicza o przedstawienie petycji w sprawie zmiany ustawy z 9 marca 2017 r. o systemie monitorowania drogowego i kolejowego przewozu towarów w zakresie wysokości kar pieniężnych za naruszenie przepisów ustawy.

Posel Grzegorz Raniewicz (PO-KO):

Panie przewodniczący, Wysoka Komisjo, petycję złożyła Polska Izba Spedycji i Logistyki. Są dwa główne cele petycji. Po pierwsze, wnioskodawca postuluje wprowadzenie zmiany do ustawy, aby stosowane sankcje miały charakter kar pieniężnych w określonych widełkach. Obecnie są to bezwzględne kary. Chodzi o to, aby: „uzależnienie wysokości kary pieniężnej od całości okoliczności sprawy, w tym w szczególności stopnia szkodliwości, rodzaju, zakresu, okresu trwania naruszenia przepisów ustawy, jak również działalności podmiotu podlegającego ukaraniu (czyli indywidualizacja kary), umożliwienie organom celno-skarbowym niewszczynanie lub umorzenie wszczętego postępowania w sprawie nałożenia kary pieniężnej, jeżeli podmiot, wobec którego ma zostać lub zostało wszczęte postępowanie w sprawie nałożenia kary, przedstawi organowi okoliczności wskazujące, że podmiot ten dochował należytej staranności, aby nie doszło do naruszenia, lub że nie miał wpływu na powstające naruszenie”.

Druga zmiana dotyczy bardziej technicznej strony transportu. Obecnie funkcjonujący przepis mówi, że w przypadku transportu przedmiotów, które podlegają szczególnej kontroli, w sytuacji stwierdzenia niesprawności lokalizatora umieszczonego w transporcie, ustawa nakłada obowiązek zjechania na najbliższą zatokę postojową. Natomiast, w petycji jest wniosek, aby był to parking dozorowany całodobowo, wyposażony w urządzenia blokujące wjazd i wyjazd pojazdu. Oczywiście, petycja spełnia wymogi formalne, mamy do niej dołączoną opinię Biura Analiz Sejmowych. Wyłania się tutaj konkluzja. Chcemy poznać zdanie przedstawicieli Ministerstwa Finansów. Odnośnie do kar stosowanych w ustawie, Biuro Analiz Sejmowych uważa, że petycja nie wydaje się trafna z uwagi na szczególnie charakter przewożonych towarów. Ustawa została wprowadzona w 2017 r. i ma na celu ukrócenie różnego typu wyłudzeń związanych z tymi towarami. Są to towary objęte głównie wysokimi stawkami akcyzowymi. Natomiast eksperci Biura Analiz Sejmowych wskazują, że petycja wydaje się zasadna co do celu, jakim jest uwzględnienie tzw. siły wyższej przy odstąpieniu od wymiaru kary oraz ze względu na bezpieczeństwo kierujących osób lub przewożone towary. Wydaje się zasadne, że nie powinna to być najbliższa zatoka postojowa, ale dozorowany parking.

Przewodniczący poseł Sławomir Piechota (PO-KO):

Dziękuję. Kto z państwa chce odnieść się do wypowiedzi?

Podsekretarz stanu w Ministerstwie Finansów Piotr Walczak:

Panie przewodniczący, panie i panowie posłowie, Piotr Walczak, podsekretarz stanu w Ministerstwie Finansów. Jak zwrócił uwagę pan przewodniczący, Biuro Analiz Sejmowych w pierwszej części wyraźnie wskazało, że ustawa miała mieć znaczenie prewencyjne i dlatego postulat nie jest zasadny. W ocenie Ministerstwa Finansów należy stwierdzić, że wdrażanie systemu miało od samego początku prewencyjnie oddziaływać na podmioty gospodarcze, działające głównie w branżach paliwowej, alkoholowej oraz tytoniowej, w obszarach, w których występuje wysokie ryzyko zachowań powodujących uszczuplenie budżetu państwa. Chodzi o nieuchronność kontroli połączonej z nieuchronnością co do zasady sztywno ustalonej sankcji za naruszenie przepisów prawa. Elementy tego oddziaływania, mają zniechęcać potencjalnych nieuczciwych przedsiębiorców. Efekty oddziaływania, w okresie od wejścia w życie przedmiotowej ustawy, to przede wszystkim: wzrost poziomu legalnej konsumpcji oleju napędowego w 2017 r. (19%) i dalszy wzrost konsumpcji oleju napędowego w 2018 r. (5%), wyższa legalnej sprzedaży benzyn w 2017 r. (8%), wzrost produkcji paliw (16%), obniżenie produkcji olejów smarowych (50%), które jak panie i panowie posłowie wiedzą, było oferowane do sprzedaży jako nielegalne paliwo. Nastąpił około 70-procentowy spadek dostaw wewnątrz wspólnotowych i eksportu oleju roślinnego, tym samym został obniżony poziom ryzyka wykorzystania tych substancji chemicznych jako oleje napędowe. Na powyższe osiągnięcia złożyło się między innymi zarejestrowanie od 18 kwietnia 2017 r. do końca 2018 r. ponad 5,6 mln zgłoszeń przewozowych. W związku z dokonanymi zgłoszeniami o realizacji przewozu, w ramach działań prewencyjnych, zostało przeprowadzonych ponad 732 tys. kontroli drogowych, co stanowi 13% liczby dokonanych zgłoszeń, a tylko w ponad 7 tys. przy-

padków ujawniono nieprawidłowości. Zatem jest to typowe działanie prewencyjne nastawione na zwalczanie i ściganie przestępstw.

Liczba spraw związana z ujawnianymi nieprawidłowościami stanowi zaledwie 0,3% w stosunku do skontrolowanych zgłoszeń i zaledwie 0,045 ‰ w stosunku do wszystkich zgłoszeń. Dodać należy, że są to nieprawidłowości dotyczące nie tylko przewoźników, ale również podmiotów wysyłających i odbierających. Nominalnie z 8 tys. nieprawidłowości tylko 2557 spraw dotyczyło kwestii pieniężnych. Wysokość kar pieniężnych oscylowała w przedziale od 5 do 100 tys. zł. W przypadku nieprzesłania zgłoszenia, nakładana była kara w wysokości 46% wartości przewożonego towaru. Wysokość kar ma charakter prewencyjny oraz restytucyjny i przynosi, jak już wcześniej wskazano, założone efekty. Ustanowienie kar ma na celu zapewnienie wykonania obowiązków ustawowych, bowiem, jak stwierdził Trybunał Konstytucyjny w wyroku z 18 kwietnia 2000 r., brak stosownej sankcji powoduje, że przepis staje się martwy, a niespełnienie obowiązku nagminne. Mając jednak na uwadze postulaty kół gospodarczych, 14 czerwca 2018 r. zliberalizowaliśmy obowiązujące przepisy. Weszły w życie regulacje określające nakładanie kar pieniężnych w kwotach niższych niż obowiązujące od 1 maja 2017 r. w zakresie tzw. oczywistych omyłek. W ramach zmian prawnych dodano przepis art. 24 ust. 1a, który stanowi, że w przypadku, gdy towar był przewożony ze składu podatkowego, w rozumieniu ustawy o podatku akcyzowym, oraz podatek ten i należny podatek VAT zostały wpłacone przez podatników, a ujawnione w zgłoszeniu, jego uzupełnieniu lub aktualizacji nieprawidłowości są wynikiem błędu i dotyczą danych innych niż dotyczące towaru lub numeru rejestracyjnego środka transportu, kara pieniężna wynosi zaledwie 2 tys. zł. Jednocześnie, co jest godne podkreślenia, w przepisie przejściowym zapewniono, że do postępowań w sprawie nałożenia kar pieniężnych wszczętych i niezakończonych do dnia wejścia w życie ustawy zmieniającej, do wydania decyzji ostatecznej, stosuje się nowe przepisy, czyli bardziej liberalne zawarte w art. 24 ust. 1a. Dodatkowo, w przypadku ustalenia, że nie doszło do uszczuplenia podatku VAT oraz akcyzowego, postępowanie należy umorzyć. Zatem widać, że zastosowano typową abolicję w nakładaniu kar wobec podmiotów popełniających pomyłki. Rzeczywiście, w przepisach ustawy, będącej przedmiotem petycji, za popełnienie deliktu administracyjnego przewidziano nałożenia kary pieniężnej określonej na sztywno bez możliwości zastosowania uznania administracyjnego, tzw. luzu decyzyjnego i miarkowania przez organy orzekające, tj. Krajowej Administracji Skarbowej. Postępowania w tych sprawach toczą się na podstawie odpowiednich przepisów ustawy – Ordynacja podatkowa. W sprawach tych nie stosuje się przepisów działu 4a ustawy – Kodeks postępowania administracyjnego, regulującego od 1 czerwca 2017 r. nakładanie kar pieniężnych.

Analiza orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego wskazuje na zróżnicowane podejścia do kar pieniężnych, stąd powoływanie się na jeden wyrok trybunału w sprawie o sygnaturze akt SK 6/12 nie ma uzasadnionych podstaw. Aktualnie w przypadku większości spraw dotyczących nałożenia kar pieniężnych na podstawie ustawy o systemie monitorowania drogowego i kolejowego przewozu towarów, sądy administracyjne nie stwierdzają naruszania zasad proporcjonalności. Dodatkowo należy podkreślić, że organy orzekające w każdej indywidualnej sprawie mogą odstąpić od nałożenia kary pieniężnej na wniosek albo z urzędu w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem strony postępowania lub interesem publicznym.

Reasumując, odnosząc się do pierwszego żądania, w pierwszej kolejności należy zadać pytania: Czy efekty prewencyjne wspomnianych kar pieniężnych zostały osiągnięte poprzez ustalenie bezwzględnych stawek tych kar? Czy wskazany bardzo niski odsetek ujawnionych nieprawidłowości winien wpłynąć na zmianę obowiązujących przepisów odnoszących się do kar pieniężnych? Czy to, co prawidłowo i skutecznie zadziałało, zmniejszając szarą strefę i sprawdziło się również na rynku gier hazardowych, wymaga zmiany? Czy, jak stwierdził Trybunał Konstytucyjny, zmiana stosownych sankcji nie spowoduje, że niespełnianie obowiązków, wynikających z przepisów ustawy, stanie się nagminne? Odpowiedź może być tylko jedna i takie stanowisko zajmuje Ministerstwo Finansów – przepisy odnoszące się do kar pieniężnych, zawarte w ustawie o systemie

monitorowania drogowego i kolejowego przewozu towarów, nie wymagają obecnie żadnych zmian.

Odnosząc się do wpływu siły wyższej, Ministerstwo Finansów zauważa, że ewentualne odstąpienie od nałożenia kary pieniężnej jest możliwe w obowiązującym stanie prawnym. To oczekiwane przez stronę społeczną rozstrzygnięcie, czyli odstąpienie od nałożenia kary, gdy działanie lub zaniechanie strony postępowania wynikało z oddziaływania siły wyższej, powinno być uwzględnione z urzędu lub na wniosek w ramach klauzuli generalnej ważnego interesu społecznego, którego stwierdzenie kończy sprawę administracyjną odstąpieniem od nałożenia kary. Dlatego w tym przypadku zmiana przepisów ustawy także nie jest konieczna.

Odnosząc się do żądania określenia miejsca postoju środków transportu, chcę zauważyć, że powoływane w opinii prawnej Biuro Analiz Sejmowych stwierdziło: z uwagi na cel oraz bezpieczeństwa osób kierujących pojazdami, uzasadnione wydaje się dookreślenie miejsca niezwłocznego postoju, o którym mowa w art. 10c ust. 1, jako parking strzeżonego. Stanowisko Ministerstwa Finansów w tej kwestii jest następujące: w przypadku zmiany art. 10c ust. 1 regulującego problematykę nieprzekazywania danych geolokalizacyjnych przez okres przekraczający 1 godzinę i obowiązku zatrzymywania środka transportu na najbliższym parking lub zatoce postojowej, kwestia ta została poddana analizie. Żądanie ustawowego skierowania na strzeżony parking środka transportu przewożącego towary wrażliwe, wydaje się obecnie za daleko idące, obciążające przewoźników wyższymi kosztami prowadzenia działalności przewozowej. W celu ułatwienia zastosowania powołanego przepisu, z chwilą wejścia w życie nowych przepisów, przygotowano narzędzia informatyczne, powiadamiające przewoźników o dłuższej przerwie w przekazywaniu wymaganych danych, aby przedsiębiorcy wraz z kierującymi środkami transportu mieli czas na podjęcie stosownej decyzji, w jakie miejsca skierować środki transportu w celu ustalenia przyczyn niesprawności urządzeń przekazujących dane geolokalizacyjne. Zwrot „na najbliższy parking lub zatoce postojową” powinien być interpretowany jako zakaz kontynuowania przewozu po upływie jednej godziny nieprzesyłania danych, co nie oznacza, że wymagane decyzje winny zapadać w ostatniej chwili, nie uwzględniając położenia środka transportu, lokalizacji miejsc parkingowych, w tym miejsc strzeżonych, jeśli wymagają tego warunki przewozu. Dlatego wydaje się nam, że decyzja, czy to będzie parking strzeżony, czy nie, powinna być po stronie przedsiębiorców i jako państwo nie powinniśmy tego regulować. W związku z tym, jak powiedziałem na samym początku, jako resort finansów uważamy, że w obu przypadkach petycja nie jest zasadna. Dziękuję.

Przewodniczący poseł Sławomir Piechota (PO-KO):

Dziękuję panu ministrowi. Kto z państwa chce zabrać głos? Nie słyszę. Pan przewodniczący Raniewicz.

Poseł Grzegorz Raniewicz (PO-KO):

Panie ministrze, czy w okresie funkcjonowania ustawy było odstąpienie od wymierzenia kary związane z siłą wyższą?

Podsekretarz stanu w MF Piotr Walczak:

Tak, było i umaraliśmy.

Poseł Grzegorz Raniewicz (PO-KO):

Dziękuję. W związku z wyjaśnieniami rekomenduję o nieuwzględnienie żądania będącego przedmiotem petycji.

Przewodniczący poseł Sławomir Piechota (PO-KO):

Dziękuję. Zatem pan przewodniczący Raniewicz rekomenduje nieuwzględnienie żądania będącego przedmiotem petycji. Czy do takiej rekomendacji są uwagi? Nie słyszę. Zatem uznaję, że Komisja podjęła taką decyzję. Dziękuję panu ministrowi i współpracownikom.

Szanowni państwo, kolejna petycja dotyczy ustawy z dnia 22 listopada 2018 r. o dokumentach publicznych w zakresie wprowadzenia obowiązku umieszczania na wzorach dokumentów publicznych godła Rzeczypospolitej Polskiej albo wizerunku orła ustalonego dla godła Rzeczypospolitej Polskiej.

Proszę panią przewodniczącą Urszulę Augustyn o przedstawienie petycji.

Posel Urszula Augustyn (PO-KO):

Dziękuję. Jak zaznaczył pan przewodniczący, w petycji zawarto wniosek, aby zmienić ustawę o dokumentach publicznych. Zmiana miałaby polegać na dodaniu zapisu w treści: „we wzorach dokumentów publicznych umieszcza się widoczny wizerunek orła ustalonego dla godła Rzeczypospolitej Polskiej lub widoczny wizerunek godła Rzeczypospolitej Polskiej”. W opinii wnoszącego petycję proponowana zmiana, przez pojawienie się na dokumencie wizerunku orła państwowego kojarzącego się w społeczeństwie z państwem i prawem, ułatwi cel, jakim byłoby zapewnienie przez ustawę o dokumentach publicznych bezpieczeństwa obrotu i porządku prawnego oraz zwiększenie wiarygodności dokumentów. Autor uznaje, że ustawa pomija problematykę posługiwania się godłem państwowym przez różne instytucje, które jego zdaniem powinny posługiwać się takim wizerunkiem.

Na początku zaznaczę, że petycja spełnia wymogi formalne i zakres kompetencji, więc możemy ją rozważać. Autor jest osobą fizyczną. Jego zdaniem obowiązek wykorzystania godła państwowego nakłada na nas konstytucja, dokładnie art. 28. Został on potwierdzony przez ustawę z 31 stycznia 1980 r. o godle, barwach, hymnie Rzeczypospolitej Polskiej oraz o pieczęciach państwowych. W opinii BAS-u ustawa o godle, barwach i hymnie doprecyzowuje standardy prawne ochrony godła, o której mowa w konstytucji, i stanowi, że orzeł biały jest jednym z symboli Rzeczypospolitej Polskiej, a prawem i obowiązkiem każdego obywatela oraz wszystkich organów państwowych, instytucji i organizacji jest otaczanie takich symboli czcią i szacunkiem. Jednocześnie, art. 1 ust. 3 wspomnianej ustawy stanowi, że symbole Rzeczypospolitej Polskiej pozostają pod szczególną ochroną, która przewidziana jest w odrębnych przepisach, między innymi należy do nich zaliczyć Kodeks karny. Ustawodawca, realizując ustawę, tworzy zestaw instytucji, które powinny posługiwać się godłem i hymnem. Zatem godło w szczególności powinno znajdować się w pomieszczeniach rządowych, salach posiedzeń, salach wykładowych i lekcyjnych należących do organów państwowych, gmin, powiatów, samorządów, klubów, kół i zespołów poselskich (parlamentarnych), jednostek sił zbrojnych, szkół i placówek oświatowych, wychowawczych, przedstawicielstw dyplomatycznych, urzędów konsularnych oraz innych oficjalnych przedstawicielstw misji za granicą. Dodatkowo ustawa przewiduje, że godło Rzeczypospolitej Polskiej umieszcza się na stroju reprezentacji kraju, reprezentacji olimpijskiej i paraolimpijskiej. Realizuje się postanowienia, które wynikają bezpośrednio z konstytucji i dzięki ustawie, cytuję, ustawodawca „ma prawo, a nawet obowiązek, posługiwania się godłem”. Do instytucji, które powinny używać wizerunku orła ustalonego dla godła, powinny należeć: organy władzy państwowej i administracji rządowej, gminy, związki międzygminne, powiaty, związki powiatowo-gminne, związki metropolitarne, samorządy, sądy, prokuratury, komornicy sądowi, samorządowe kolegia odwoławcze, regionalne izby obrachunkowe, jednostki organizacyjne sił zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, jednostki organizacyjne Policji, Straży Granicznej, Krajowej Administracji Skarbowej, Państwowej Straży Pożarnej, Obrony Cywilnej Kraju, Służby Ochrony Państwa, jednostki organizacyjne służby wewnętrznej, szkoły publiczne i niepubliczne, uczelnie i inne podmioty, jeżeli są uprawnione do używania wizerunku orła białego.

Autor petycji, proponując zmiany w ustawie, odnosi się do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, analizując, że niektóre dokumenty wychodzące z zakładu nie spełniają takich warunków, ponieważ na oficjalnych dokumentach, np. legitymacji emeryta lub rencisty, nie ma wizerunku orła. Aby zadośćuczynić żądaniu, które autor przedstawia w swojej petycji, należałoby zmienić stan prawny, żeby nowelizować ustawę o godle, barwach i hymnie, a nie tę, którą proponuje autor petycji. Zwraca on również uwagę na przepisy ustawy z dnia 22 listopada 2018 r. o dokumentach publicznych. Bardzo skrupulatnie analizuje i sugeruje, że ustawa także pomija problematykę dotyczącą posługiwania się godłem państwowym przez różne instytucje państwowe, administrację rządową i samorządową. Ten akt prawny określa zasady funkcjonowania systemu bezpieczeństwa dokumentów publicznych, mówi jak należy projektować, wytwarzać, przechowywać, weryfikować autentyczność dokumentów publicznych i chronić je przed fałszerstwem. Odnosi

się również do edukacji w tym zakresie. Zatem ma zupełnie inne cele niż zakładane przez autora petycji. W związku z tym zmiana w ustawie wydaje się być bezzasadna.

Autor petycji posługuje się szeregiem przykładów, dokumentów, w których, jego zdaniem, pominięto wizerunek orła. Jednak te wzory, niestety, nie są precyzyjne, albowiem instytucje, które wydają te dokumenty, nie należą do kręgu podmiotów mających obowiązek posługiwania się godłem. Taki sam przykład, w odniesieniu do dokumentów wydawanych przez ZUS, dotyczy legitymacji wystawianych przez prawnicze samorządy zawodowe, tj. samorząd radców prawnych i adwokatów. Nie znalazły się one w spisie instytucji wymienionych przez ustawę o godle, barwach i hymnie.

Sporo uwagi autor petycji przywiązuje także do dokumentów, które są wydawane przez uczelnie, np. dyplomy. Tutaj nie można zgodzić się z tezą autora petycji twierdzącego, że nie uwzględniono tam godła, ponieważ jest ono umieszczone na obowiązkowych pieczęciach. A pieczęcie używane przez te podmioty mają orła w swoim wizerunku. Pieczęciami posługują się uczelnie, szkoły publiczne i niepubliczne. Takie legitymacje znajdują się na legitymacjach służbowych nauczyciela, dyplomach doktorskich i habilitacyjnych, więc nie ma potrzeby, żeby jeszcze dodatkowo godło było zaprojektowane w tle takiego dokumentu.

Reasumując, propozycja nowelizacji ustawy z dnia 22 listopada 2018 r. o dokumentach publicznych, proponowana w petycji, budzi wątpliwości legislacyjne, ponieważ odnosi się do zakresu przedmiotowego innego aktu, czyli do ustawy z 31 stycznia 1980 r. o godle, barwach i hymnie Rzeczypospolitej Polskiej. Zapewne ciekawa będzie dyskusja na ten temat, ale uważam, że powinniśmy rekomendować uznanie petycji za bezzasadną.

Przewodniczący poseł Sławomir Piechota (PO-KO):

Dziękuję. Kto z państwa chce zabrać głos w dyskusji? Bardzo proszę.

Dyrektor Departamentu Spraw Obywatelskich w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Katarzyna Anzorge-Kicińska:

Dzień dobry. Katarzyna Anzorge-Kicińska dyrektor Departamentu Spraw Obywatelskich w MSWiA. Panie przewodniczący, szanowni państwo, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji absolutnie przychyła się do opinii Biura Analiz Sejmowych. Również wychodzimy z założenia, że brakuje zasadności dokonywania zmian w ustawie o dokumentach publicznych w zakresie wprowadzenia obowiązku umieszczenia na wzorach dokumentów publicznych godła RP. Uważamy, że problematyka przekracza zakres ustawy, a wchodzi w obszar ustawy o godle, barwach i hymnie RP oraz pieczęciach państwowych. Ustawa o dokumentach publicznych rzeczywiście określa zasadę funkcjonowania systemu bezpieczeństwa dokumentów publicznych. Mówiąc kolokwialnie, określa życie całego dokumentu od momentu jego wytworzenia, aż do zniszczenia – w jaki sposób projektować, wytwarzać, przechowywać, jak również weryfikować autentyczność dokumentu. Mówi również, w którym momencie warto inicjować zmiany w zabezpieczeniach wprowadzonych do dokumentów. Jej celem jest również podniesienie poziomu edukacji oraz wiedzy w zakresie bezpieczeństwa dokumentów. Mówi także o współpracy międzynarodowej w tym zakresie. Zasady określone w ustawie mają zapewnić, że dokumenty publiczne będą powstawać w sposób prawidłowy, zostaną spersonalizowane i w efekcie otrzymamy zabezpieczone dokumenty publiczne. Natomiast szczegółowe kwestie, tj. określenie funkcji dokumentu, zakresu danych, jakie powinny być w tym dokumencie, oznaczeń, jakie powinny figurować, materiału, z którego dokument powinien być zrobiony, formy, formatu – zostały oddane do decyzji emitentów tych dokumentów. Tak naprawdę oni powinni podejmować tego typu decyzje w przepisach szczególnych, które określają wzory dokumentów publicznych, oczywiście z uwzględnieniem ustawy o godle, barwie i hymnie RP. Wobec powyższego, nasz resort również przychyła się do oddalenia petycji.

Przewodniczący poseł Sławomir Piechota (PO-KO):

Dziękuję. Kto z państwa chce jeszcze zabrać głos? Nie słyszę. Pani przewodnicząca?

Poseł Urszula Augustyn (PO-KO):

Podtrzymuję swoją rekomendację.

Przewodniczący poseł Sławomir Piechota (PO-KO):

Dziękuję. Czy wobec rekomendacji pani przewodniczącej Augustyn są uwagi? Nie słyszę. Zatem uznaję, że Komisja podjęła decyzję o nieuwzględnieniu żądania będącego przedmiotem petycji w sprawie zmiany ustawy z dnia 22 listopada 2018 r. o dokumentach publicznych.

Przechodzimy do kolejnego punktu. Bardzo proszę pana posła Mirosława Maliszewskiego o przedstawienie petycji w sprawie zmiany ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach.

Poseł Mirosław Maliszewski (PSL-UED):

Panie przewodniczący, Wysoka Komisjo, odczytam najpierw treść petycji, bo ona oddaje sedno sprawy: „W interesie społecznym wnoszę o zmianę ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach w taki sposób, aby uprzątnięcie błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń z chodników położonych wzdłuż nieruchomości było obowiązkiem zarządcy drogi lub właściciela nieruchomości, na której ten chodnik się znajduje, a nie, jak obecnie, właściciela nieruchomości przyległej. Obecna sytuacja, nakładanie na obywateli obowiązku uprzątnięcia nieruchomości nie będącej ich własnością, w mojej opinii nie urzeczywistnia zasad sprawiedliwości społecznej”. Zatem wnoszący petycję domaga się od naszej Komisji, abyśmy przygotowali projekt ustawy, który zniósłby taki obowiązek.

Warto jeszcze raz przypomnieć jaki jest stan prawny. Otóż, w ustawie z 13 września 1996 r. rzeczywiście jest przepis, który nakłada obowiązek uprzątnięcia błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń z chodników położonych wzdłuż nieruchomości należącej do właściciela.

Warto również wiedzieć, że sprawa nie jest absolutnie nowa. Była wielokrotnie rozpatrywana, także w formule projektu Wysokiej Izby i została usankcjonowana w 2001 r. przy nowelizacji ustawy – Prawo ochrony środowiska, w której powtórzono ten przepis. Zatem ten obowiązek nadal funkcjonuje. Taki stan prawny obowiązuje do dnia dzisiejszego. Oczywiście, w trakcie prac nad ustawą – Prawo ochrony środowiska wnoszono wiele wątpliwości, czy przepis jest skuteczny i nie spowoduje zbyt wielu obciążeń, niedogodności np. dla właścicieli nieruchomości sąsiadujących z chodnikiem, którzy są w zaawansowanym wieku lub ich stan majątkowy nie pozwala, aby chodnik, który nie znajduje się na ich nieruchomości, utrzymywać w należyтым porządku. Mimo wątpliwości, taki stan rzeczy został potwierdzony w ustawie – Prawo ochrony środowiska.

Sprawą zajmował się również Trybunał Konstytucyjny i 5 listopada 1997 r. wydał wyrok, w którym podtrzymał przepis ustawy i nie zakwestionował tego zapisu. Trybunał zajmował się sprawą na wniosek rzecznika praw obywatelskich, który argumentował ewentualną niezgodność konstytucyjną, polegającą na tym, że właściciele nieruchomości graniczącej z chodnikiem mają obowiązek utrzymania go w należyтым porządku, a właściciele nieruchomości położonej nieco dalej, gdzie brakuje chodnika, nie mają takich dodatkowych obowiązków. Podniósł również zagadnienie, które wносиła Polska Unia Właścicieli Nieruchomości, że tak naprawdę na właściciela nieruchomości nałożono obowiązek świadczenia pracy na cudzym terenie, który nie jest jego własnością. Jednak w ostateczności Trybunał Konstytucyjny uznał, że przepis w swojej treści jest wyrazem przyjętego od dawna poglądu, zgodnie z którym z prawa własności wynikają określone obowiązki społeczne, a powinność nałożona na właścicieli nieruchomości wynika również z tradycji istniejącej w polskim prawodawstwie. Również można spotkać się z opinią, że właściciele nieruchomości, przy których jest chodnik, zapewne są właścicielami nieruchomości o wyższej wartości niż te, przy których nie ma takiego chodnika. Mają ułatwiony dostęp do mediów i w przypadku transakcji handlowej są w stanie uzyskać wyższą cenę nieruchomości. Można przyjąć jako argument, że z tego powodu są obciążeni dodatkowymi obowiązkami. Mimo, że było to krytykowane, taki stan rzeczy istnieje do dnia dzisiejszego.

Moim zdaniem będzie to rekomendacja dla Wysokiej Komisji. Powinniśmy zająć się tym tematem i nie oddalać żądania będącego przedmiotem petycji. Natomiast w mojej ocenie ostateczne stanowisko Komisja powinna zająć po przedstawieniu opinii organi-

zacji samorządowych, gminnych, które ustawowo mają obowiązek dbania o czystość i bezpieczeństwo. Przepisy mówią o zapewnieniu bezpieczeństwa osób poruszających się po chodniku. Oczywiście, również po zasięgnięciu opinii właściwego resortu, który odpowiada za te sprawy, mając na względzie, że w przypadku gwałtownego opadu śniegu żadna gmina w Polsce nie jest przygotowana, aby w szybkim trybie zapewnić bezpieczeństwo przemieszczających się osób i doprowadzić do uprzątnięcia chodnika. W mojej ocenie powinniśmy zasięgnąć takiej opinii.

Przewodniczący poseł Sławomir Piechota (PO-KO):

Dziękuję. Kto z państwa chce zabrać głos? Proszę bardzo.

Zastępca dyrektora Departamentu Mieszkalnictwa w Ministerstwie Inwestycji i Rozwoju Eliza Chojnicka:

Panie przewodniczący, Wysoka Komisjo, szanowni państwo, Eliza Chojnicka, zastępca dyrektora Departamentu Mieszkalnictwa w Ministerstwie Inwestycji i Rozwoju. Jak powiedział pan poseł, sprawą zajmował się Trybunał Konstytucyjny, była też przedmiotem orzeczeń różnych organów, ministerstwa, sądów. Po analizie stanu prawnego, faktycznego i uwarunkowań historycznych przyjęto konkluzję, co zresztą wypunktował Trybunał Konstytucyjny, że rozwiązanie przyjęte w ustawie o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, polegające na tym, że zawsze właściciel nieruchomości, przy określonych przesłankach, jest obciążony obowiązkiem uprzątnięcia chodnika, jest najefektywniejszym rozwiązaniem, które służy całemu społeczeństwu, między innymi ze względów bezpieczeństwa. Jak mówił pan poseł, rzeczywiście, nałożenie tego obowiązku na gminę, w sytuacji opadów śniegu lub innych zjawisk meteorologicznych, może być nieefektywne. Chcę dodać, że obowiązek został nałożony dokładnie na wszystkich właścicieli, obojętnie, czy jest to przedsiębiorca, Kancelaria Sejmu, Senatu, ministerstwo lub spółdzielnia mieszkaniowa. Wszystkie podmioty, jako właściciele, muszą ponieść koszty uprzątnięcia chodników. Natomiast, jeżeli są podmioty, osoby, które chciałyby z tego rozwiązania zrezygnować, ustawa o utrzymaniu czystości i porządku w gminach przewiduje takie rozwiązanie. Jeżeli gmina podejmie stosowną uchwałę, wówczas mieszkańcy mogą scedować obowiązek uprzątnięcia chodnika na gminę, natomiast muszą uiszczać stosowną opłatę z tego tytułu. Wydaje się, że przepisy ustawy są elastyczne i zawierają odpowiednie rozwiązania, które powinny satysfakcjonować osoby znajdujące się w różnych sytuacjach i mające wszelakie potrzeby. Może się okazać, że przeniesienie tego obowiązku na inny podmiot byłoby kosztowo mniej korzystne dla właściciela nieruchomości, niż wykonywanie we własnym zakresie lub na zasadzie pomocy sąsiedzkiej. Dlatego, konkludując, chcę powiedzieć, że aktualnie ministerstwo nie prowadzi i nie przewiduje podjęcia prac w tym zakresie, uznając, że obecna regulacja wydaje się najefektywniejszym rozwiązaniem tej sytuacji.

Przewodniczący poseł Sławomir Piechota (PO-KO):

Dziękuję pani dyrektor. Kto z państwa chce jeszcze zabrać głos? Nie słyszę. Zatem, panie pośle, proszę o konkluzje i rekomendacje.

Poseł Mirosław Maliszewski (PSL-UED):

Rozumiem wszystkie argumenty i je podzielam, natomiast uzasadnienie wnoszącego petycję, chociaż nie jest to bezpośrednio napisane, ale można domyślać się takiego stanowiska, niewątpliwie budzi wątpliwości. Dlaczego właściciel nieruchomości musi sprzątać część, która nie jest jego własnością? Ponawiam moją propozycję. Być może nie należy podejmować w efekcie finalnym żadnej inicjatywy w tym zakresie, jednak powinny pojawić się argumenty w postaci oficjalnej opinii ministerstwa i organizacji zrzeszającej samorządy gmin.

Przewodniczący poseł Sławomir Piechota (PO-KO):

Czyli wystąpić z dezyderatem do ministerstwa o stanowisko, szczególnie w odniesieniu do postulatu, który pan poseł wnioskuje z petycji oraz wystąpić o stanowiska do organizacji samorządowych, skupiających samorządy terytorialne. Wydaje się mi, że to jest dobry pomysł na dalszą dyskusję. Dostrzegamy problem. Tamte regulacje mają swoją długą tradycję, wyrok Trybunału Konstytucyjnego jest już dawny. Warto rozważyć, czy

dzisiejsza sytuacja może jednak przemawiać za jakimiś modyfikacjami. Zatem jest rekomendacja, abyśmy wystąpili z dezyderatem i jednocześnie o stanowiska do organizacji samorządów terytorialnych. Czy do takiej rekomendacji są uwagi? Nie słyszę. Zatem uznaję, że Komisja podjęła taką decyzję. Dziękuję.

Przechodzimy do kolejnego punktu. Petycja w sprawie zmiany art. 57b § 6 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych w zakresie aktualizacji odesłania do ustawy o Sądzie Najwyższym.

Bardzo proszę panią poseł Kornelię Wróblewską o zabranie głosu.

Poseł Kornelia Wróblewska (PO-KO):

Dziękuję, panie przewodniczący. Wysoka Komisjo, w dniu dzisiejszym na 175. posiedzeniu Komisji do Spraw Petycji przedstawiałam trzy petycje, których zawarte żądania dotyczyły ujednoczenia przepisów prawa. To jest czwarta petycja o podobnym charakterze. Autor petycji zwraca naszą uwagę na konieczność nowelizacji ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych w zakresie art. 57b § 6, poprzez zmianę części treści przepisu, który odsyła do już nieobowiązującej ustawy. Chodzi o następujący fragment: „uchylenia, o których mowa w art. 37 § 4 i art. 40 § 1 ustawy, a także art. 65 ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym” i zastąpienie go treścią: „uchylenia, o których mowa w art. 37 § 3, art. 46 § 1 i art. 97 § 1 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym”. W art. 57b § 6 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych zawarto odesłanie między innymi do art. 65 ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym, która utraciła moc z dniem 3 kwietnia 2018 r. na podstawie art. 135 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym, która weszła w życie z dniem 3 kwietnia 2018 r. W tym zakresie żądanie jest zasadne. Niestety, jak zauważa ekspert z Biura Analiz Sejmowych, propozycja zmiany pozostałej części treści, odsyłającej do art. 57b § 6, nie jest trafna. Proponowany przez wnioskodawcę art. 37 § 3 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym dotyczył przejścia w stan spoczynku i został uchylony ustawą z dnia 21 listopada 2018 r. o zmianie ustawy o Sądzie Najwyższym. Z kolei art. 46 § 1 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym dotyczy skarg i zażaleń. Konsekwentnie ustawodawca nie odwołuje się w tym miejscu do przepisów ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym o analogicznej numeracji. Ponieważ zaproponowane zmiany są zasadne, podobnie uważają przedstawiciele Biura Analiz Sejmowych, chociaż w części wymagają modyfikacji i doprecyzowania przez legislatora, rekomenduję wystosowanie dezyderatu. Być może udałoby się, z racji podobnego charakteru, włączyć go do zbiorowego dezyderatu do prezesa Rady Ministrów, o wystosowaniu którego Komisja zadecydowała na poprzednim posiedzeniu. Nie wiem, czy jest taka możliwość? Jeżeli nie, analogicznie do podjętych decyzji podczas poprzedniego posiedzenia Komisji do Spraw Petycji, rekomenduję Wysokiej Komisji złożenie dezyderatu do prezesa Rady Ministrów z zapytaniem, czy rząd obecnie prowadzi lub planuje prace, w trakcie których mogłyby zostać zrealizowane również żądania zawarte w petycji? Dziękuję.

Przewodniczący poseł Sławomir Piechota (PO-KO):

Dziękuję. Czy ktoś chce zabrać głos w tej sprawie? Nie słyszę. W moim przekonaniu nie ma możliwości połączenia z wcześniejszymi sprawami, natomiast mam wrażenie, że możemy rozważyć połączenie z kolejną petycją, którą będzie przedstawiał poseł Robert Warwas. Co do istoty jest ona bardzo podobna. Wydaje się mi, że nawet autor jest ten sam. Zatem, możemy, po rozpatrzeniu kolejnej petycji, zdecydować o wspólnym dezyderacie. Natomiast, odnosząc się do tej petycji, jest rekomendacja, abyśmy wystąpili do prezesa Rady Ministrów o rozważenie uwzględnienia postulatów, zawartych w petycji, w pracach rządowych nad projektami ustaw. Pytanie, na ile będzie to możliwe i w jakim zakresie zostanie uwzględnione? Taka byłaby istota tego dezyderatu. Czy do takiej rekomendacji są uwagi? Nie słyszę. Zatem uznaję, że Komisja podjęła decyzję o wystąpieniu z dezyderatem do prezesa Rady Ministrów.

Proszę pana Roberta Warwas o przedstawienie kolejnej petycji, która dotyczy zmiany w ustawie z dnia 14 lutego 1991 r. – Prawo o notariacie w zakresie zastąpienia odwołania do sądów wojewódzkich odwołaniem do sądów okręgowych.

Posel Robert Warwas (PiS):

Panie przewodniczący, Wysoka Komisjo, przedmiotem petycji jest podjęcie inicjatywy ustawodawczej polegającej na zmianie ustawy – Prawo o notariacie z dnia 14 lutego 1991 r. w zakresie art. 42 § 1, art. 43 § 1 oraz § 3, a także art. 110 § 2. Petycja mieści się w zakresie kompetencji Sejmu i spełnia wszelkie wymogi formalne. Autor petycji proponuje zastąpienie w powyższych przepisach wyrazu „wojewódzkie” wyrazem „okręgowe”. Powołane w petycji przepisy, których zmiany domaga się wnioskodawca, odnoszą się do sądów wojewódzkich, zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych. Ustawa zmieniająca weszła w życie z dniem 1 stycznia 1999 r. W art. 4 ustawy o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych zawarto regulację, zgodnie z którą, jeśli w obowiązujących przepisach jest mowa o sądzie wojewódzkim, należy przez to rozumieć sąd okręgowy. Jednakże z uwagi na kryterium przejrzystości i zrozumiałości, trafne jest tutaj sformułowanie, przytoczone przez autora, że treść artykułów zawartych w petycji powinna wprost odnosić się do sądu okręgowego. Dziękuję.

Przewodniczący poseł Sławomir Piechota (PO-KO):

Dziękuję. Czy są uwagi do tej petycji? Czy ktoś z państwa chce zabrać głos? Nie słyszę. Rozumiem, że rekomendacja...

Posel Robert Warwas (PiS):

Panie przewodniczący, rzeczywiście, proponowana w petycji nowelizacja ma charakter porządkujący. Petycja wydaje się zasadna, ponieważ we wskazanych przez wnioskodawcę przepisach wymienia się sądy wojewódzkie, które 20 lat temu stały się sądami okręgowymi. W związku z powyższym, podobnie rekomenduję wystąpienie z dezyderatem o podjęcie działań zmierzających do wprowadzenia wyżej wymienionych zmian przy najbliższej nowelizacji ustawy.

Przewodniczący poseł Sławomir Piechota (PO-KO):

Dziękuję. Zatem jest rekomendacja, abyśmy wystąpili do prezesa Rady Ministrów z zapytaniem o możliwość uwzględnienia postulatów, zawartych w petycji, w rządowych pracach nad projektami zmian ustawowych. Czy są uwagi do takiej rekomendacji? Nie słyszę. Zatem uznaję, że Komisja podjęła decyzję o wystąpieniu z dezyderatem. Proponuję, aby połączyć oba ostatnie punkty, czyli petycję zreferowaną przez panią poseł Wróblewską, dotyczącą zmian w ustawie – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz petycję zreferowaną przez pana posła Warwasa, w zakresie ustawy – Prawo o notariacie, w jeden dezyderat do prezesa Rady Ministrów. Czy są uwagi do tej propozycji? Nie słyszę, zatem uznaję, iż Komisja podjęła taką decyzję.

Szanowni państwo, przechodzimy do ostatniego, siódmego punktu naszego posiedzenia – rozpatrzenie projektów dezyderatów. Pierwszy dezyderat został skierowany do ministra sprawiedliwości w sprawie nowelizacji ustawy o radcach prawnych oraz ustawy – Prawo o adwokaturze. Petycję referował pan poseł Warwas. Tutaj są dwa dezyderaty dotyczące tej samej petycji. Rozstrzygnijmy tę sprawę. Panie pośle, jakie jest stanowisko do tego projektu?

Posel Robert Warwas (PiS):

Panie przewodniczący, szanowni państwo, na ostatnim posiedzeniu Komisji omawialiśmy petycję szczegółowo. Były propozycje zwrócenia się z pismami do Ministerstwa Sprawiedliwości i Ministerstwa Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej. Nowelizacja prawa ma charakter porządkujący. Nie wnoszę uwag do tych projektów. Dziękuję.

Przewodniczący poseł Sławomir Piechota (PO-KO):

Dziękuję. Zatem pierwszy projekt jest bez zastrzeżeń pana posła. Czy ktoś z państwa ma uwagi? Nie słyszę. Zatem uznaję, że Komisja przyjęła dezyderat do ministra sprawiedliwości w sprawie ustawy o radcach prawnych oraz ustawy – Prawo o adwokaturze. Pan poseł również potwierdził swoją akceptację odnośnie do drugiego dezyderatu, który został skierowany do ministra rodziny, pracy i polityki społecznej w sprawie nowelizacji ustawy o rozwiązywaniu sporów zbiorowych. Czy do tego projektu są uwagi? Nie słyszę.

Uznaję, iż Komisja przyjęła dezyderat do ministra rodziny, pracy i polityki społecznej w sprawie nowelizacji ustawy o rozwiązywaniu sporów zbiorowych.

Trzeci dezyderat był skierowany do ministra finansów w sprawie zmiany ustawy o opłacie skarbowej. Dezyderat referował pan poseł Grzegorz Raniewicz. Proszę o pana stanowisko.

Poseł Grzegorz Raniewicz (PO-KO):

Jak najbardziej, wszystko w porządku. Potwierdzam.

Przewodniczący poseł Sławomir Piechota (PO-KO):

Dziękuję. Zatem mamy potwierdzenie prawidłowości, trafności tego dezyderatu przez posła referenta. Czy ktoś z państwa chce zabrać głos w tej sprawie? Nie słyszę. Czy są uwagi co do przyjęcia dezyderatu? Nie słyszę. Uznaję, że Komisja przyjęła dezyderat do ministra finansów w sprawie zmiany ustawy o opłacie skarbowej.

Ostatni dezyderat dotyczy petycji, którą referował pan poseł Latośński. Jest to dezyderat do prezesa Rady Ministrów w sprawie przepisów regulujących przekraczanie drogi na przejściu dla pieszych. Panie pośle, proszę o stanowisko.

Poseł Bogdan Latośński (PiS):

Panie przewodniczący, szanowni państwo, nie mam uwag.

Przewodniczący poseł Sławomir Piechota (PO-KO):

Dziękuję. Nie ma uwag ze strony posła referenta. Czy ktoś z państwa chce zabrać głos w tej sprawie? Nie słyszę. Czy są zastrzeżenia co do przyjęcia dezyderatu? Nie słyszę. Zatem uznaję, że Komisja przyjęła dezyderat do prezesa Rady Ministrów w sprawie przepisów regulujących przekraczanie drogi na przejściu dla pieszych.

Szanowni państwo, wyczerpaliśmy porządek posiedzenia. Chcę jeszcze przypomnieć, że kolejne nasze posiedzenie odbędzie się w środę 27 marca. Planujemy trzy posiedzenia Komisji o godzinie 12.00, 13.00 i 14.00. Bardzo państwa proszę o uwzględnienie ich w swoich planach. Dziękuję.

Na tym wyczerpaliśmy porządek posiedzenia. Życzę państwu dobrego popołudnia. Zamykam posiedzenie Komisji.